

Al·legat contra l'engany

written by Josep Maria Loperena | 30 de desembre de 2019

Les vulneracions contra el sentit comú que s'han produït durant la negociació paral·lela del procés per part d'analistes polítics han estat, en essència, dues. La declaració institucional de què la Constitució espanyola és inalterable, i la discussió sobre els graus penitenciaris que s'han d'aplicar als presos polítics condemnats. Les ministre Carmen Calvo, Nadia Calviño o Dolores Delgado, llicenciades en dret, o Margarita Robles i Fernando Sánchez Marlaska que són magistrats, ho han fet a consciència per ensarronar la gent. Volen que el poble cregui que la Carta Magna és inviolable i que, per tant, s'ha de mantenir tal qual. Altres com Teresa Ribera, Carmen Montón o Pedro Duque, que no són juristes, ho han fet per ignorància, mala fe o simple parloteig.

Alguns estudiosos afirmen que la reforma constitucional és un remei gairebé màgic per a resoldre el problema català però que requereix majories qualificades en les dues cambres, molt difícils d'aconseguir. Altres, com el catedràtic de la Universitat de Sevilla, Javier Pérez Royo, sostenen tot el contrari. Espanya és un dels països d'Europa on s'han produït menys esmenes constitucionals. En 39 anys només n'hi ha hagut un parell. En canvi els països democràtics de debò revisen la carta magna periòdicament. Als Estats Units, per exemple, s'han portat a terme 27 esmenes sobre qüestions de gran transcendència com els drets civils, els vots, la llibertat d'expressió o el límit de mandats del president. I a Gran Bretanya hi ha hagut 51 canvis des de la II Guerra Mundial. Per contra, a la França fundadora de la democràcia moderna, només se n'hi han produït 17 encara que ara, Emmanuel Macron, en vol concebre una per reduir el nombre de parlamentaris i modificar els sistemes, electe i legislatiu.

Però, en discrepància amb aquests països democràtics, a Espanya només se n'han desenvolupat dues encara que, tal com

disposa el Text Preliminar del Codi Civil, la llei bàsica requereix una transformació a fons. D'aquesta manera el seu contingut seria un referent de la realitat social, política i progressista del moment històric en què vivim. És urgent i imprescindible una esmena general per a posar-la al dia. El problema és que els diputats no governen. Els seus vots són tots els mateixos perquè es limiten a obeir, com a gossos ben ensinistrats, al cap de colla del seu partit. Tal com ara funciona el Parlament, els diputats no es diferencien en res dels procuradors de les Corts franquistes. Obeeixen rigorosament als seus líders, ajusticien l'estat de dret, desautoritzen les seves institucions, perden la confiança dels seus representats i afebleixen la democràcia. Per això, és evident que cal una reforma a fons del sistema si s'aspira a aconseguir una república democràtica real per a Espanya i la independència pel nostre país. Aquest és el punt de negociació més important pel que fa al procés, entre PSOE i ERC, que ni tan sols s'ha posat sobre la taula.

Respecte a la polèmica sobiranista existent sobre els graus penitenciaris que s'haurien d'aplicar als patriotes condemnats, m'indigna profundament. És una pràctica indecorosa i vil més pròpia de funcionaris de presons que d'independentistes. Si els reclusos polítics no van cometre cap delictes, s'ha d'exigir al Govern de l'Estat que els hi apliqui l'amnistia per eximir-los de culpabilitat i que els hi reperi els mals causats. Discutir d'indults, permisos o petits períodes de llibertat implica el reconeixement de la seva culpabilitat. El que s'ha de debatre i amb més raó després de la sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, és la causa per la qual Oriol Junqueras encara està a la presó, il·legalment, d'ençà que va ser nomenat membre del Parlament, el fet que no s'hi hagi anul·lat el procés i la vulneració per part del Suprem del dret a la llibertat personal i el de sufragi passiu, i no s'hagi investigat la comissió d'un delictes de prevaricació perpetrat pel jutge Marchena. Aquesta és la veritable realitat. La resta són bajanades que no puc

més que resistir-me a analitzar.